

## Právě já - Pavel Brümer

Když chvíle zda se zlouhavá  
a bez hromů se v dálce blýská,  
v láhvi na dně zůstává,  
ty tam jsou věci, co jsem získal.

Má duše s tváří neladí,  
nepátrám, čím je to vina.  
Už netrápí mě záhady,  
vždyť je to stejně všechno jinak.

Právě já smířený  
světlo s tmou s pokorou přijímám.  
Právě já smířený  
dny jak jdou za sebou v úctě mám.

V nohách mám poušť nevadskou,  
kde čtyřlístků je míň než málo.  
Už neuhýbám před fackou,  
co je to život a co stálost...

Na horu stoupám určenou,  
v mé láhvi krůpěj touhy zbývá.  
Než stát se pouhou ozvěnou,  
tak dál chci jít výš se dívat.

Právě já smířený  
světlo s tmou s pokorou přijímám.  
Právě já smířený  
dny jak jdou za sebou v úctě mám.